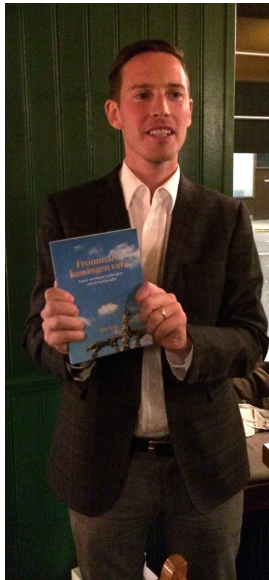

Tre textutdrag var av två författare till varsin bok, båda utgivna på **Mummelförlaget**. Skrivna av två män - en svensk/israel och en iransk/svensk - som båda har en personlig, tydlig och skärpt syn på olika aspekter av det svenska samhället och hur det ser ut och fungerar – eller inte fungerar.

Varannan text är skriven av **Ilan Sadé**, varannan av **Nima Dervish**. För att ta del av alla deras texter kan böckerna köpas i pappersformat (endast i Sverige) eller som e-böcker (i alla länder).

Ilan Sadé

Född i Nahariya, Israel, år 1978. Familjen emigrerade till skånska Skanör 1980.

Tog juris kandidatexamen vid Lunds universitet 2004 och har varit verksam som processande affärsjurist sedan 2007.

Ilan har ett förflutet som politiskt aktiv inom Centerpartiet från mitten av 1990-talet till och med 2012, bland annat som ordförande i studentförbundet 2003–2006 och i Lunds kommuns miljönämnd 2006–2009.

Han var också redaktör för debattmagasinet Tidskriften Rådslag, som gavs ut av studentförbundet 2004–2006.

Bland hans allmänna intressen är språk och politisk filosofi.

Debuterat som författare 2014 genom textsamlingen **Frommare kan ingen vara – texter om blågul renlärighet och ett land på glid**.

Bor för närvarande (2014) i Tel Aviv.

Nima Dervish

Född i Iran år 1975. Kom till Sverige 1987.

Har arbetat som art director/grafisk formgivare inom reklambranschen.

Nima började som krönikör 2004 och debuterade som författare år 2009 med boken »Varför mördar man sin dotter?« som han skrev tillsammans med Emre Güngör.

Han har nu avslutar sin drygt nio år långa journalist- och skribentkarriär och ägnar sig åt nya utmaningar i en annan del av världen.

Nimas andra bok, **Ordbrand**, kom ut år 2013.

Ilan Sadé

Året var 2005, partiet var Centerpartiet och punkten på partistämmans dagordning var jämställdhet. Kvinnoförbundets ordförande, Annika Carlsson, höll ett eldigt inledningstal inför behandlingen av ett program som beskrev partiets egen utgåva av feminismen, fullt av långtgående påståenden om förtryckande "strukturer". Efter uppvärmningen var det ombudens tur att säga sitt. Talarlistan var lång. Vad som nu hände var att manliga ombud stod i kö för att inför ett allt mer uppeggat auditorium avlägga något slags bekännelse av strukturernas existens och ombudets egen påtvingade roll i spelet. Alla var strukturernas offer. En överväldigad herre brast till och med ut i gråt i talarstolen, till stämmans stora bifall. Bekänn och kom in i värmen!

Nima Dervish

Malaysias förste kosmonaut återvände nyligen från rymden. Då han är muslim hade han vissa regler att ta hänsyn till däruppe. En av dem var *qibla* (böneriktningen). En rättrogen muslim ska be fem gånger om dagen, vänd mot Mecka. Men det är svårt att knäböja i nollgravitation eller vända sig åt rätt håll när man rundar jorden 16 gånger om dagen. Därför publicerade Malaysias nationella fatwaråd en broschyr med bönereregler för muslimer i rymden.

Visst är det coolt att religionen anpassas till nya tider, men en förtappad själ som jag kan inte låta bli att le. Visste inte den allvetande Gud att människor en dag skulle flyga i rymden? Han kunde väl i Koranen, i vägledningen för alla tider, ha gett direktiv om rymbön? Typ: "Det ska komma en tid då det bliver svårt att vända sig mot Mecka. I stålfågeln's mage skolen I som tron göra så gott I kunnen." Nä.

P.S. En kartteknisk fråga: Hur bör Alaskas muslimer göra? På vanliga kartor ligger Mecka i deras sydost. På min japanska karta är Japan i mitten och Amerika placerat på kartans *högra* sida. Då hamnar Mecka i Alaskas sydväst. Och tittar vi på en jordglob, ja då är kortaste fågelvägen mot norr! Vad säger fatwainstitutet i Schweiz (och Gud) om detta?

Ilan Sadé

Värdeschizofrenin kunde knappast ha framträtt tydligare än under Socialdemokraternas hantering av partimedlemmen Omar Mustafa våren 2013. Mustafa, som hade varit ordförande i en förening vid namn Islamiska förbundet i Sverige, valdes in i partistyrelsen vid en partikongress. Han hade helt klart inte arbetat sig upp i partiet den långa vägen, med tanke på avsaknaden av tidigare uppdrag av vikt, utan valet måste ha skett med hänsyn till Mustafas härkomst och aktiviteter utanför partiet. När det sedan visade sig att Mustafa inte alls delade vissa för det socialdemokratiska partiet grundläggande värderingar, uppstod en smärre mediestorm som slutade med att partiet och Mustafa gick skilda vägar. Talande nog för det svenska debattklimatet var det inte Mustafas egna uppfattningar om saker och ting som var huvudsaklig måltavla för kritiken, utan vilka personer som han i rollen som ordförande i ett studieförbund hade bjudit in till olika konferenser. Att han överhuvudtaget blev vald till uppdraget, för att sedan i praktiken bli utslängd, sätter hela den ambivalenta inställningen till mångfald i strålkastarljuset. Han valdes för att Socialdemokraterna ville ha etnisk- religiös mångfald och han avsattes för att det visade sig att han faktiskt inte var socialdemokrat. Om man bara hade bemödat sig om att ta vad han tidigare hade sagt på allvar, skulle denna miscasting aldrig ha inträffat. Händelsen påvisar även översitteriet i mångfaldsideologin; hur den instrumentaliserar medmänniskor.

Nima Dervish

Här i Sverige ser vi gärna amerikaner som feta, självgoda och bortskämda rednecks som inte kan hitta andra länder på kartan. Efter flera USA-resor har jag dock insett att amerikaner är världens trevligaste och mest sympatiska folk.

Mina iranska "landsmän" har alltför ofta svikit mig. Här i Sverige blir man glatt överraskad om grannen mumlar ett knappt hörbart "hej" när man hälsar i trappuppgången. Turkarna i Istanbuls affärer försökte konstant blåsa mig. Och så vidare. Aldrig har jag dock sett något ont från en amerikan.

Mitt första besök skedde under de nerviga dagarna då världen höll andan och det bara var en tidsfråga innan USA skulle anfalla Irak.

Min bror bodde i san Diego då. Jag var lite självmedveten och förväntade mig skeptiska blickar från folk; det var ju människor med min etnicitet som hade anfallit den elfte september.

Döm om min förvåning då jag första dagen var ute på en joggingtur och en man som kom från motsatt håll tittade mig i ögonen och log. "Hi, how ya doin'?" Jag blev ställd. En främling som tilltalar mig? I Sverige händer det bara när personen ifråga är full eller har mentala och sociala problem. Tre minuter senare mötte jag en kvinna som tittade mig i ögonen och log: "Good mornin'!" Fem minuter senare kom en tant som också tittade mig i ögonen och log: "Beautiful weather, isn't it?". "Ööh, yes...".

De har krigat mot Afghanistan och ska snart anfalla Irak. Jag ser ut att kunna vara från bägge dessa länder. Ändå finns inget spår av fientlighet. Även om jag då hade bott i Sverige i 17 år hade jag i bakhuvudet ständigt haft en vag känsla av att jag ör svartskalle, en av "dem". Efter 17 minuter i USA var den känslan bortblåst, som en tyngd som jag hade burit så länge att jag hade slutat tänka på den.

Ilan Sadé

Man måste dock vara medvetet självbedräglig för att å ena sidan vara en intelligent människa och å andra sidan förneka den sekteristiska samtalskulturen i Sverige kring ett antal ämnen och de faktiska följderna därav. Självbedrägeri är ingenting märkligt. Det är snarare mänskligt. Att medvetet hålla sig till sina illusioner och inte tänka för mycket, å. att de till slut blir till livslögner, är någonting som sker i alla samhällen och i alla kulturer. Bekymret i Sverige är inte att illusioner vidmakthålls. Bekymret i Sverige är att strävan efter endräkt och puritanism gör (1) att oliktankande lätt fördöms och förkastas, samt (2) att landet, säkerligen delvis som en följd av (1), har ovanligt lätt att dra iväg i ideologiskt betingade och rent förnuftsvidriga riktningar. Detta för även med sig att det sällan finns någon korrespondens mellan olika ämnens betydelse för landets framtid och deras utrymme i samhällsdebatten.

Nima Dervish

Under mina 23 år i landet har jag insett att det i Sverige är viktigare att säga vad man borde tycka snarare än vad man faktiskt tycker. Det är strunt samma om du innerst inne inte vill bo i en estetiskt utmanad invandrarförort eller föredrar att ditt barn inte gifter sig med en somalier eller afghan. Allt är okej så länge du utåt lovsjunger mångfalden och mångkulturens lov.

För ett par år sedan diskuterade jag detta med en marockansk kvinna som efter flera år i Frankrike hade flyttat till Sverige.

"I Sverige är det så lurigt för ingen säger eller visar att han/hon ogillar dig. Du märker det i beteendet, men det finns oftast inget tydligt och konkret att ta på. Du mår dåligt av att vara ogillad baserad på din etnicitet eller grupptillhörighet, men får aldrig en öppning till att bemöta den inställningen. Om du säger något kommer personen att blåneka och hävda att du missförstått eller inbillat dig och så får du kan dig dum fast du innerst inne vet att personen bara inte vågar vara ärlig."